

FILMEN IS HÓDÍT!

WORDS ON BATHROOM WALLS

szavak a falakon

*finep
selection*

HA NEM BÍZHATSZ AZ ELMÉDBEN, BÍZZ A SZÍVEDBEN!

JULIA WALTON

JULIA WALTON

WORDS

ON

szavak a falakon

BATHROOM

WALLS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Dougie-nak, aki fogja a kezemet, hogy ne vesszek el.

KEZDŐ ADAG: 0,5 mg. Adam Petrazelli, 16 éves. A ToZaPrex klinikai vizsgálatának alanya. A terápiás foglalkozásban nem hajlandó aktívan részt venni. Csak nonverbálisan kommunikál. Nem meglepő, révén a gyógyszerkísérlet terápiás részében is vonakodott részt venni.

2012. AUGUSZTUS 15.

Az első orvosom szerint szokatlan, hogy a tünetek ilyen fiatalon alakuljanak ki. A skizofréniás férfiakat általában a húszas éveikben szokták diagnosztizálni. Emlékszem, arra gondoltam: *Hát baszki, ez fantasztikus. Szokatlan vagyok.*

De talán nem kellene káromkodnom ezekben a bejegyzésekben. Picsába.

De azt mondta, senkinek sem mutatja meg őket, és hogy soha nem fogják őket felhasználni ellenem, úgyhogy nem látom okát, hogy miért ne írjak olyan stílusban, ami jólesik. Az se nagyon fog érdekelni, ha előljárószavakkal fejezem be a mondatokat. Vagy ha kötőszókkal kezdem őket. Ha ez tényleg egy „biztonságos hely”, mint ahogy mondta, akkor mindent pont úgy fogok leírni, ahogyan az eszembe jut.

Itt minden kérdésére válaszolni fogok, de a terápiák alatt nem. Itt fogom megtenni, papíron, hogy átnézhessem, mielőtt odaadom magának. Hogy én döntsem el, mit lát belőlem, és elkerüljem, hogy esetleg valami olyasmit mondjak, ami miatt kirúghatnak a gyógyszer-kísérletből.

Amikor beszélek valakivel, nem mindig azt mondom, amit mondani akarok. Miután kimondjuk őket, a szavakat már nem lehet visszanyelni, úgyhogy jobban járok, ha inkább nem is mondok semmit. Maga is kénytelen lesz ezt elfogadni.

De vágom, hogy kérdései vannak a betegséggemmel kapcsolatban. Miután az emberek megtudják, csak erről képesek beszélni. Gondolom, tisztában van vele, hogy az anyukám és a mostohaapám is ezért választotta magát. Mert tapasztalt.

Ám legyen. Meg kell hagyni, elég jól viselte. Alig kétpercnyi csend után már át is adta a jegyzetfüzetet, és azt mondta, hogy ha nem akarok beszélni, akkor írjam le a gondolataimat a terápiák után. Márpedig én nem akarok beszélni. És nem azért, mert nem akarok jobban lenni – hanem azért, mert nem akarok itt lenni. Pontosabban, nem akarom, hogy mindez valóságos legyen. Úgy akarom kezelni ezt a terápiát, mint minden mást az életemben, amiről nem akarok tudomást venni. Mintha nem is létezne. Mert én már tudom, hogy egyáltalán nem fog segíteni, hogy ide járok. De a gyógyszer talán igen.

Megkérdezte, mikor vettem észre, hogy valami nem stimmel. Hogy mikor tapasztaltam meg a változást.

Először azt hittem, hogy a szemüvegem az oka. Nem, nem szemüveg. Szemcsi. Jobban szeretem ezt a szót. Tizenkét éves koromban írták fel, mert az állandó hunyorgásom örületbe kergette anyát. Dr. Leung az egyetlen orvos, akit kedvelek, mert egy egyszerű eszközzel rögtön megoldotta a problémámat. A szemcsivel.

Ennyi volt.

Innentől fogva láttam, anya pedig boldog volt.

De ekkor rájöttem, hogy olyan dolgokat is látok, amiket mások nem. Én egyedül kaptam oda a fejem, vagy hunyorogtam, hogy jobban lássam őket. Mindenki más *engem* nézett, nem pedig a nyitott ablakon berepülő madarakat vagy a furá fazonokat, akik csak úgy megjelentek a nappali közepén. Úgyhogy egy idő után már nem tettem fel a szemcsimet. Anyának azt mondtam, hogy elveszítettem. Egy ideig működött a dolog, azt tettem, hogy így is látok, de anya aztán vett egy másikat, és innen már nem volt menekvés.

Rácsesztem.

Nagyon sokáig nem mondtam el neki, hogy látok dolgokat. Akkoriban ment hozzá a mostohaapámhoz, és boldog volt. Amikor végül elmondtam neki, az is csak azért történt, mert nem volt más választásom. Idetelefonált az igazgató, és amikor anya letette a telefont, úgy nézett rám, mintha akkor látna először.

– Mrs. Brizeno azt mondta, hogy kémiaórán felnéztél, sikoltozni kezdtél, és a padlóra rogtál.

Emlékszem, milyen nyugodtan mondta. Anyának van ez a jedi-hangja, amivel képes teljesen levenni a lábáról, ha információt akar kicsikarni valakiből.

– Mit láttál?

Nem válaszoltam neki azonnal. Levettem a szemcsimet, és igyekeztem úgy tenni, mintha nem állna előttem. Mintha a kérdés feltevése után kilebegett volna a szobából. Egészen jól el tudom hitetni magammal ezeket a dolgokat, ezúttal azonban nehezebben ment. Anya csak állt előttem, és várta a válaszomat.

– Denevéreket – feleltem, és lesütöttem a szememet. – Hatalmas fekete denevéreket.

Azt nem mondtam el, hogy kétszer akkorák voltak, mint az átlagos denevérek, vagy hogy emberi szemük volt, vagy hogy agyaraik aprócska tűkként lógtak ki a szájukból.

Amikor sírni kezdett, azt kívántam, bárcsak a denevérek valóságosak lettek volna. Hogy az ijesztő kis nyavalyások bárcsak felfaltak volna ott, a kémialaborban, és soha ne láttam volna, hogyan néz rám anyám: mintha megőrültem volna.

Nem akartam örülni lenni. Senki sem *akar* örülni lenni, de most, hogy tudom, mi történik velem, hogy már értem, mi zajlik le a fejemben, arra sem akarok gondolni, hogy mit jelent, amikor az ember tudja, hogy örült. Amikor tudod, hogy a családod tudja, hogy örült vagy.

A mostohaapám, Paul, egészen rendes fickó. Jól bánik anyával. Évekig jártak, mielőtt összeházasodtak volna, és mindig igyekezett képben lenni az életemmel, kérdezgetett a suliról meg ilyenek. Jogász, és képes megadni anyának azokat a dolgokat, amelyeknek híján volt, amióta apa lelépett.

Most, hogy már tud rólam, illetve a betegségemről, megváltoztak a dolgok. Már nem tudja, hova tegyen. Mereven ülünk egymás mellett a tévé előtt, és szinte hallom a gondolatait, amikor egy helyiségben vagyunk. A legfurcsább az – már azt leszámítva, hogy olyan dolgokat látok, amik nincsenek ott –, hogy ott ülök egy felnőtt férfi mellett, aki hirtelen félni kezd tőlem. Régebben nem félt. Nehéz nem magamra venni a dolgot.

Hogy *én* mitől félek? Passz. Biztos vagyok benne, hogy maga előbb-utóbb rá fog jönni.

Az viszont tényleg jó, hogy igazán szereti anyát. És mivel anya is szereti őt, próbál velem is normálisan viselkedni. Az új magániskolát is ő javasolta. Rendes tőle, hogy nem akart visszasuvasztani abba a suliba, ahol mindenki tudja, hogy valami nem stimmel velem.

Két hét múlva kezdek a St. Agathában. Tizenkét évfolyamos iskola. Anya és Paul már tájékoztatta az ott dolgozókat az „állapotomról”, és mivel ez egy katolikus iskola, nem igazán utasíthatnak el. Elég képmutató húzás lenne. Amennyire ismerem a fickót, Jézus sem utasítana el.

Paul arról is gondoskodott, hogy az új iskolámban ne beszéljenek a betegségemről. Jogászként tudja, hogy a törvény szerint senkivel sem közölhetik, miben szenvedek. Ennek igazán örülök.

Egyébként sem könnyű elsőként egy gimiben, és hát elég nehéz úgy barátokat szerezni, hogy a többiek tudják, olyan dolgokat is látsz, amiket nem kellene.

2

DÓZIS: 0,5 mg. Változatlan adagolás. Adam még mindig nem hajlandó beszélni.

2012. AUGUSZTUS 22.

Azonnal szakértője lettem az állapotomnak, amint diagnosztizáltak. Ha bárki kérdezi, részletes beszámolót tudok tartani a gyógyszerekről, a legújabb tanulmányokról, a pozitív és negatív tünetekről. Amikor azt mondom, hogy „pozitív” és „negatív”, akkor azt nem úgy értem, hogy „jó” és „rossz”. Mert az összes szar.

A pozitívok azok a tünetek, amiket a betegség *okoz*. Mint például a téveszmék.

A negatív tünetek azok, amelyeket a betegség *csökkent*. Mint például a kezdeményezés és a motiváció.

Ennek a betegségnek persze nincsenek általános tünetei. Vannak, akiknek látomásaik vannak. Mások hangokat hallanak. Megint mások egyszerűen paranoiások lesznek. Anya biztosan azt szeretné, hogy arról is meséljek, mennyit fejlődtek a gyógyszerek, amelyekkel az emberek legyűrhetik a mellékhatásokat. Igen, ő egy félig teli a pohár típusú nő.

Ez az egész hallucinálás és hangokat hallás olyan, mintha a Harry Potterben olvasná az ember. Mint amikor *A Titkok Kamrájában* Harry meghallotta a hangot a falak mögött. Attól, hogy titokban tartottam, kiváltságosnak éreztem magam. Mintha csak a leveletem várnam a Roxfortból. Azt gondoltam, hogy talán van valami jelentősége. De aztán Ron összetöri az álmaimat, amikor azt mondja, „olyan hangokat hallani, amiket mások nem hallanak, még a varázslóvilágban sem jó jel”. Harrynek végül nem lett baja. Senki sem küldte terápiára, és gyógyszereket sem nyomtak le a torkán. Végül csak éldegélt tovább a világában, ahol mindenről, amit hallott vagy látott, kiderült, hogy valóságos. Mázlista.

A gyógyszerek miatt viszont nem nagyon panaszkodhatok. Amióta ezt az újat szedem, jobban vagyok. Addig persze nem tudjuk, hogy milyen hatással van rám, amíg el nem kezdem szedni a teljes dózist. Fokozatosan állítanak rá, de ezt már tudja. Többek között ezért is kell heti egy órában itt ülnöm a rendelőjében. Hogy kiszúrja, ha valami bibi lenne, és jelentse a gyógyszerkísérletet végző orvosoknak.

Azt is kérdezte, hogy mit tudok a kezelésemről. Úgyhogy elmondok magának mindent, amit már amúgy is tud. A gyógyszer neve ToZaPrex, ami a címke szerint okozhat (1) csökkenő fehérvérsejtszámot (amely miatt a szervezet nehezebben birkózik meg a betegségekkel, (2) rohamokat, (3) súlyosan alacsony vérnyomást, (4) szédülést, (5) nehézlégzést, (6) súlyos fejfájást.

Az orvosok biztosították anyámat, hogy a legsúlyosabb mellékhatások igen ritkák. És hogy ne aggódjon. Haha. Na persze. Ne aggódjon.

Én is megtapasztaltam néhány mellékhatást. Főként a fejfájásokat. Azokat a fajtákat, amelyek befészkelik magukat az agyadba, egy darabig ott lüktetnek, majd megunják a dolgot, és továbbállnak. Nem

érzek késztetést arra, hogy mindent megtegyek, ami csak átfut az agyamon, és ez jó. De ettől még nem szűnnek meg a látomások. Még mindig látok olyan dolgokat, amikről tudom, hogy nem kellene látnom őket. A különbség annyi, hogy én tudom, hogy nem lenne szabad látnom őket.

Hogy mit látok? Hát, kezdjük azzal, hogy kiket. Rebeccát például. Most már tudom, hogy nem létezik, mert sosem változik. Gyönyörű és olyan magas, mint egy amazon. Hatalmas kék szeme van, hosszú haja egészen a csípőjéig ér. Kedves, de sohasem szól egy szót sem. Ahhoz képest, hogy hallucináció, teljesen ártalmatlan. Sírni is csak egyszer láttam, aznap, amikor anya rájött az állapotomra. Ekkor még azt hittem, hogy Rebecca igazi. Nem jöttem rá, hogy azért sír, mert *én is* sírok.

És nem, nem Rebecca az egyetlen, akit látok, de a többiekéről nem szeretek beszélni. Minél többet gondolok rájuk, annál nagyobb az esély rá, hogy felbukkanjanak, ők pedig... hajlamosak tönkretenni a dolgokat. Mintha csak arra várnának, hogy mikor csendesedik el az elmém, hogy aztán felbukkanhassanak.

Egyébként a látomások általában valami aprócska dologgal kezdődnek, mondjuk, valami megmozdul a perifériámban. Vagy megszólal egy ismerős hang, ami aztán órákig velem marad. Néha pedig csak azt érzem, hogy valaki figyel engem, ami persze elég nevetségesen hangzik. Miért figyelne engem bárki is? De attól még azért behúzom a sötétítőket. Nem is igazán tudom, hogy miért. Gondolom, csak igényelnék egy kis magánéletet. Jó lenne egyszer igazán egyedül lenni.

Egy hónappal ezelőtt, mielőtt még elkezdtem volna szedni a ToZaPrexet, nem igazán tudtam megmondani, mikor veszítem el a kontrollt. Ok nélkül halálra rémültem. Számomra minden igaz volt, amit láttam. Amikor elkezdődnek a hallucinációk, nem lehet leállítani őket. Akár órákig is elveszhetek bennük.

Most már legalább úgy látom a látomásokat, mint egy filmet, amikor az elmém elkezd szórakozni velem. Igazi CGI. Néha elég szépek amúgy. Láttam már olyat, hogy egy füves mező pillangófelhővé robbant. Néha a hangok szerénádjára alszom el, és most, hogy már tudom, nem igaziak, nem is félek tőlük. Úgyhogy ez jó. Csak a hirtelen rám törő dolgoktól szoktam megijedni.

Nem, nem vagyok ideges az új iskola miatt.

Megkaptam az új egyenruhám is. Fehér galléros póló, vörös pamutmellény az iskola címerével és marha ronda tengerészkék nadrág, ami olyan bő a derekamon, hogy úgy nézek ki, mintha egy elefánt bőrét húztam volna magamra. Minden tárgyból mindent elolvastam, amit feladtak, úgyhogy azt hiszem, ennél jobban nem tudtam volna felkészülni.

De tudja mit? Őszintén nem fér a fejembe, hogy képes csak ott ülni, olvasni a bejegyzéseimet, hangosan felolvasni az irományomat, és aztán egy órán keresztül kérdezgetni anélkül, hogy bármire is választ kapna. Fura. Én őrült vagyok, de ez még szerintem is fura.

3

DÓZIS: 0,5 mg. Változatlan adagolás. Adam új iskolába került. Még mindig nem hajlandó beszélni. Talán az új környezet katalizátorként hat a terápiára.

2012. AUGUSZTUS 29.

Elég szar dolog a munka ünnepe előtt kezdeni az iskolát. Úgy értem, nagyon szar. De gondolom, az első hét így is, úgy is szar. És még vége sincs.

Nincs jogsim, és a közeljövőben nem is tervezem megszerezni, mert ez még egy olyan dolog, amit meg kellene tanulnom kezelni, és nagy felelősséggel is jár. Nem ér annyit az egész.

Az előző suliba általában gyalog mentem, de anya most ragaszkodott hozzá, hogy legalább az első napon elvigyen a St. Agathába. Úgy vezetett, mint egy örült. Igyekezett laza lenni, de közben meg megette az ideg. De végül, amikor odaértünk a sulis előtt álló kocsisorhoz, csak rám mosolygott.

– Legyen szép napod!

Tudtam, hogy akart adni egy búcsúpuszt, de egyszer, még nyolcéves koromban nagyon pipa lettem, hogy mások előtt puszilgat, úgy-hogy azóta nem is próbálja meg. Bárcsak vissza tudnám csinálni!

Szinte kidőlttem a kocsiból a táskámmal a kezemben. Vissza akartam mosolyogni rá, de az utolsó pillanatban elfelejtettem. Úgyhogy szerintem azt hitte, hogy én is ideges vagyok, pedig nem.

Az első napomról is kérdezett. Akkor koncentráljunk erre, jó?

Megkérdezte, hogy ez miben különbözik az előző iskolámtól. Az igazság az, hogy nem sok mindenben. Leszámítva persze az egyenruhát. Mindenki tök kómás volt. Mintha még aludtak volna. Mindenkiből ez a „Miért éppen én?” érzés sugárzott, úgyhogy legalább azt érezhettem, hogy együttéreznek velem.

Az első küldetésem a szekrényem megtalálása után az volt, hogy találkozzak az iskolai nagykövetemmel, Ian Stone-nal. Kiderült, hogy az iskolában minden új tanuló mellé beosztottak egy ilyen nagykövetet, akinek az a feladata, hogy körbevezesse az újakat az iskolában, és elkísérje őket az órákra. Amikor odaértem, az én nagykövetem már ott várt a portán. Azonnal tudtam, hogy egy seggfej. Nem a frizurája árulta el, vagy az, ahogy lassan végignézett rajtam, amikor kezét fogtunk. Még csak nem is az, hogy nyitott szájjal rágózott. Egyszerűen körbelengte valami. Mintha több teret töltene ki a szükségesnél. A mosolya sosem tükröződött a szemében, amikor körbenézett valahol.

Néha beletelik némi időbe, amíg annyira megismerünk egy embert, hogy meg tudjuk mondani, milyen is valójában, de őt könnyű volt kiismerni. Gyűjtögette az információkat.

Rögtön rájöttem erre, ahogy a portán ülő öreg nővel beszélt. A gyerekeiről kérdezgette, majd lazán belemarkolt az asztalon álló mentolos cukorral teli tálba, és a zsebébe gyömöszölte. Az öreg nő rámosolygott, és ahogy elfordult tőle, a srác kivette a szájából a rágót, és az asztal alá nyomta.

Aztán a folyosóra vezetett.

– Szóval fel kell vened a tesicuccodat, aztán bioszra mész, mi? – kérdezte.

Bólintottam. Jól begyakorolt lustasággal sétált, úgy tűnt, hogy gyorsan mozog, de közben mégsem érdekelt annyira semmi, hogy siessen. Útközben megmutatott pár épületet, és végül a tornaterem ajtajára mutatott.

– Itt leszek kint, amikor végzel – mondta.

De amikor kimentem a tesicuccommal, nem volt sehol. Nem mondanám, hogy meglepődtem. Nem voltam éppen népszerűtlen az előző iskolámban, vagy ilyesmi, de amikor ránéztem erre a srácre, az első pillanattól fogva tudtam, hogy az első adandó alkalommal le fog rázni. Ha tippelnem kellene, akkor szerintem csálódott volt, hogy nem úgy nézek ki, mint akit könnyen lehet manipulálni.

Eléggé rácsesztem, mert fogalmam sem volt, merre kell mennem. Még nem kezdődtek el az órák, úgyhogy vissza akartam menni a titkárságra, hogy szerezzek egy térképet. Ekkor azonban a balomon lévő ajtó mögül kilépett egy lány. Egy névsort tartott a kezében. Megállt előttem, és kérdően nézett rám.

– Eltévedtél?

– Azt hiszem, igen – feleltem, és egy pillanatra elmerengtem a tényen, hogy a lány milyen alacsony, és mégis csinos.

Az a mérges kolibri fajta. Apró, gyors, eltökélt léptekkel mozgott, és mégis volt benne valami kecsesség.

– Nem jelöltek ki neked nagykövetet? – kérdezte, és megigazította a szemüvegét.

– De. Ian Stone-t. De...

– Lerázott – bólintott. – Hát igen, mindig ezt csinálja. Mi az első órád?

– Biológia.

– Akkor erre – mondta, majd átvezetett az udvaron, és fel egy lépcsőn.

A hátizsákomba gyömöszöltem a tesicuccomat, és követtem.

– Miért ilyen ez a srác?

A lány úgy nézett rám, mintha a leghülyébb kérdést tettem volna fel, amit életében hallott.

– A családja hatalmas adományokkal támogatja az iskolát. Minden bátyja ide járt.

– Szóval a gyökérség az öröksége? – kérdeztem.

Mosoly suhant át az arcán.

– Valami ilyesmi. Na meg néhány embernek nem kell különösebb ok arra, hogy gyökér legyen. A vérükben van.

– Nem mindenkinek – suttogtam magamnak.

– A *legtöbb* ember szar alak – mondta, mert meghallott. – Itt vagyunk – biccentett az előttünk álló ajtóra.

Mielőtt még esélyem lett volna megköszönni neki, vagy megkérdezni a nevét, már el is tűnt.

Én értem be utolsónak a terembe, úgyhogy ennél cikibb nem is lehetett volna a helyzet. Egy lehetetlenül sápadt srác mellé ültem le, aki térdig érő fehér zoknit viselt. Pedánsan tiszta volt. A körme, a ruhája, a bőre. Mindene fehéren vakított, mintha hipóba mártogaták volna.

Azonnal bemutatkozott, mint Dwight Olberman.

Amint kimondta, tudtam, hogy nem is hívhatnák másképpen. Ha egy vadidegen nevezte volna el a kórházban, akkor is ezt a nevet kapja. Tudom, hogy az Adam sem éppen a legmenőbb név a világon, de az, hogy valakit Dwightnak hívjanak és még passzoljon is hozzá... ez elég szerencsétlen egybeesés. A helyében szerintem a közepső nevemet használnám. Már ha az nem Cletus vagy ilyesmi.

Névsorolvasáskor az apáca nem kérte, hogy álljak fel és meséljek magamról. Kedves volt tőle. Amikor kimondta a nevemet, az osztály hátrafordult, és egy pillanatra megbámultak. Aztán az apáca párba rakott minket, és össze kellett foglalnunk az első fejezet tartalmát.

Dwight volt a párom a laborban is. Túlságosan igyekezett jó első benyomást kelteni. Kicsit egy golden retrieverre emlékeztetett. Kiderült, hogy majdnem minden órára együtt fogunk járni. És hogy soha. Nem. Áll. Be. A. Szája.

A következő három órára is elkísért, és még a hevenyészett bölögtatással és morgással sem tudtam elbátorítani attól, hogy folytassa végtelen monológjait. Egy idő után már olyan volt, mint a fehér zaj.

Na mindegy, hogy válaszoljak is az egyik kérdésére, igen, az új helyekkel vigyáznom kell, mert nincs referenciapontom. A sárga ruhás nő, aki egy köteg papírral sétál a macskájához, teljesen normálisnak tűnik. Egészen addig, amíg a papírlapok ki nem repülnek a kezéből, hogy galambokként kezdenek körözni körülötte. Úgy értem, ez minden bizonnyal nem valószínű.

Az előző iskolámhoz képest elég szembetűnő különbség, hogy minden teremben apácák és feszületek vannak. És azt leszámítva, hogy az új egyenruhám nadrágja folyton a seggembe vágott, igen, mondhatjuk, hogy tulajdonképpen normálisan teltek az első napok. Hiányzik, hogy farmerben járhassek. Főleg azért, mert az éles bevágás diszkrét rektális felfedezéseket tett bennem, és szinte lehetetlen volt észrevétlenül igazítani rajta. Szerencsére úgy vettem észre, hogy a többieket egyáltalán nem érdekli, hol matatok. Főként, mivel őket is lefoglalta, hogy a saját alsógatyájukat húzgálják ki a fenekükből.

Az első nap többi órája szinte egybefolyt. Ha úgysem csinállok semmi értékelhetőt az első héten, akkor minek vagyok itt egyáltalán?

Bárcsak megmondhatnám a tanároknak, hogy majd akkor keressenek meg, ha már nem csak vesztegetni akarják az időmet. A könyvtár- ismereti túráról is szíves örömet lemondtam volna.

A tesióra igazi kaland volt. Minden nap utolsó előtti órája tesi. Első nap Russert edző egy mérföldes futásra küldött minket. Időre. Nem vagyok borzalmas kondiban, vagy ilyesmi, de nem futva közlekedek mindenhova. Dwight az egész futás alatt dumált, ami elég idegesítő volt, de ugyanakkor lenyűgöző is. Nem találkoztam még olyan emberrel, aki ennyire eltökélt lenne abban, hogy soha ne fogja be.

– Sportolsz valamit? Kosárlabda? – kérdezte.

A kosárlabda logikus választás lenne. Jó egy fejjel vagyok magasabb a többieknel, úgyhogy amikor végigsétálok a folyosón, kicsit úgy érzem magam, mintha a pöttömök között sétálnék az Ózban.

– Nem – feleltem.

– Ez az első évad katolikus iskolában?

– Ja.

– Hiányzik a régi iskolád?

– Nem.

Nem akartam én bunkó lenni. Csak nem akartam elhányni magam a futás alatt. Az egyszavas válaszok biztonságosnak tűntek. Néhány gyerek máris a futópálya szélén okádott, egy másik futó pedig, aki nem vette ezt észre, megcsúszott és dobott egy hátast. Egy lány elővette a telefonját, és sikerült lőnie egy képet, mielőtt elvették tőle. Látszik, hogy nem sokan sportoltak a nyáron.

Valójában nem is volt olyan rossz Dwighthal futni. Azzal, hogy folyamatosan beszélt, elterelte a figyelmemet a fájdalomról és a tényről, hogy mennyire utálok futni. Mármint igazán gyűlölök. Bármilyen mást szívesebben csinállok. A lány, aki korábban megmentett, már lekörözött, és be is fejezte a mérföldjét. Nem semmi teljesítmény.

Még a rövidke lábaival is szinte körbesuhanta a futópályát. Aztán a következő pillanatban már ott se volt. De előtte még megtudtam Dwighttól a nevét. Maya.

Rövid és cuki név. Pont, mint ő maga.

Tíz perc harminc másodperc alatt futottam le a mérföldemet. Hálát adtam az égnek, hogy nem lettem utolsó, és nem kaptam fulladási rohamot. Ennek ellenére az edző csalódottan nézett végig rajtam. El sem tudja képzelni, hogy mennyire nem érdekelt. Csessze meg a fickó! Az a munkája, hogy nézze, ahogy futunk, máskülönben nem csinál semmit. Hát érdekel engem, hogy mennyire csalódott? Nem, szerintem ezek a srácok is pont olyanok, mint a régi sulimban. Csak egy kicsit gazdagabbak. Persze nem a designer ruháikról lehet őket megkülönböztetni, sokkal inkább az apró kiegészítőkről. Az egyedi órákról és márkás hátizsákokról. Mintha még a frizurájuk is drágább lenne.

A lányoknál kicsit nehezebb a helyzet. Ha az ember ismeri a drága cipőmárkákat, akkor gondolom, ki tudja szúrni őket. Én viszont az illatukról tudom megkülönböztetni őket. A parfümjük a gyümölcsös idétlenségektől az egészen kifinomult, friss illatokig terjed, mint amilyeneket a drága szállodák wellnessrészlegein találni. És egyikük sem spórol vele. Mintha az ember egy mérgesgáz-felhőbe lépne. Ilyenkor legszívesebben finganék egyet, hogy tisztuljon egy kicsit a levegő.

És persze azért is mások, mert mind ismerik egymást. Mintha még a szülők is ismernék egymást. Szülőket mondok, de főleg az anyukákra gondolok. Nem tűnik úgy, mintha bármelyikük is dolgozna, úgyhogy rengeteg idejük van egymással trécselni. Hármas-négyes csapataik évek óta együtt járnak a suliba. A gyerekeik ugyanabban a focicsapatban játszanak. Ugyanazokban az iskolai színdarabokban. Mindenki ismer mindenkit. Úgyhogy szerintem főként ezért

olyan fura minden. A régi sulimban a szülők nem beszélgettek egymással reggelente, mert egyszerűen nem volt rá idejük. Belökték a gyerekeiket az iskola kapuján, és rohantak dolgozni. Ja, és minden órán mindenkinek kijelölt helyen kell ülnie, ami szintén elég vicces. A régi iskolában mindenki oda ült, ahová csak akart. Úgy voltak vele, hogy a középiskolások képesek meghozni ilyen komoly döntéseket. Itt viszont imádják a szabályokat, és úgy gondolom, hogy erre jó okuk van, mert itt igen sokan szeretnek lázadozni. Két lányt máris az apácák irodájába küldtek, hogy vegyenek fel hosszabb szoknyát, és töröljék le az arcukról a sminket. De a legjobb, hogy mind a kettőt Marynek hívják.

Az első nap végén megint láttam Iant. Egy csapatnyi sráccal sétálgatott, akik még az egyenruhát leszámítva is pont úgy néztek ki, mint ő. Mármint az arckifejezésük. Amikor becsengettek, a csapat szétrebbent, mindenki ment az utolsó órájára. Ian azonban lemaradt, és egy lánycsapatot figyelt, akik a folyosón beszélgettek. Volt valami baljós Ian arckifejezésében. Az egyik lány – aki hosszú lófarokba fogta vörös haját, és talán tizenkettő lehetett – hátizsákja nyitva volt, és egy lila jegyzetfüzet kandikált ki belőle. Csak én láttam, hogy Ian kikapta a táskából a füzetet, és a kukába vágta. Aztán elégedetten sarkon fordult, és befordult a folyosón. Nem is vigyorgott. Úgy nézett ki, mint aki éppen kielégítette egy fixációját. A lány pedig nem vett észre semmit az egészből, és elindult órára. Így aztán belenyúltam a kukába, és a füzetrel a kezemben utána szaladtam.

– Ezt elhagytad – mondtam.

– Ó, köszí! – mosolyodott el megkönnyebbülten. – Ebben van a nyári házim. Szívás lett volna, ha elvesztem.

A folyosó lassan kiürült, és amikor megfordultam, hogy visszamenjek a szekrényemhez, összeakadt a tekintetem Ianével. Láta, hogy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

kivettem a füzetet a kukából. És tudta, hogy láttam, hogy ő dobta bele. Furcsa pillanat volt, mert bár látszott rajta, hogy dühös, egy arcizma sem rezzent. Arra gondoltam, vajon milyen információkat gyűjtöget éppen. Vajon mit gondol rólam? Gondoltam, segíték neki dűlőre jutni, úgyhogy bemutattam neki.

Széles vigyor terpeszkedett el az arcán, és azzal odébb állt. Én meg azon tűnődtem, hogy vajon miért tesz valaki egy ilyen gonosz és idegesítő dolgot.

Csak Seggar Ian Stone volt ennyire bunkó velem, de azért kaptam pár egyéb lenéző pillantást. Végére is ez egy egészen kicsi iskola, én pedig egy új elsős vagyok. Általában ilyen helyzetekben szokott felbukkanni Rebecca. Nem szereti, ha egyedül vagyok. Ilyenkor mindig ott marad a látóteremben, de csak akkor próbál megzavarni, ha valami kellemetlen érzés kerít hatalmába. Kétség, félelem vagy nyugtalan energiák. Rebecca ilyenkor cigánykereket hány, kézen jár, vagy gyümölcsökkel zsonglörködik.

Rebecca tanított meg zsonglörkődni. Lehetséges ez egyáltalán? Megtanulni valamit valakitől, aki nem is létezik? Olyan, mintha akaratlanul tanultam volna meg egy YouTube-videó nézése közben. De én emlékszem, hogy tőle tanultam. Emlékszem, figyeltem, ahogy az almák elhagyják a kezét, és követtem a mozgásukat. Rebecca türelmes tanár, és addig mutogatta nekem a mozdulatokat, amíg rá nem éreztem. De gondolom, nem nagyon lehet bízni abban, amit mondok, hiszen őrült vagyok.

Na mindegy, pénteken kezdjük a templomos vallásos dolgokat.

Teljesen azért nem vagyok vakon. Kiskoromban még templomba is jártam, anya pedig elmagyarázta a fontosabb vallási dolgokat, úgyhogy pontosan tudom, hogy az egészet színlelnem kell majd. Már tökélyre fejlesztettem azt a képességemet, hogy a hangulatomtól